

Chloe Wise Torn Clean

Apr 24 — May 25, 2024 | Brussels

Almine Rech Brussel kondigt met veel plezier Chloe Wise's vierde solotentoonstelling bij de galerie aan, te bezichtigen van 24 april tot 25 mei 2024.

Een extatische mond, een oog en zijn traan, een Baudelairiaans haarhoofd, de plotselinge verschijning van een borst, bewegingen waar we alleen maar naar kunnen gissen als borstels of strelingen. Chloé Wise dompelt ons onder in het hart van haar schilderij. Stukje bij beetje komen de geschilderde lichamen tevoorschijn, komen ons tegemoet, omarmen ons en halen ons in.

Wat ze gemeen hebben is dat op het doek alles goed lijkt te gaan. Ze houden de pose vast, ze voeren het geluk tot in de perfectie uit. Ze volgen de bevelen op van een wereld die zichzelf dwingt om te lachen om het geweld dat haar omringt niet te hoeven zien. Chloé Wise trekt ons naar binnen met de overdreven vreugde die uitgaat van deze vaak naakte lichamen die "gevangen" en ontcijferd kunnen worden. We denken dat we een grote, gemengde familie ontdekken, de clan van de kunstenaar, een bende zussen.

Maar Chloe Wise stopt daar niet, op de rand van zelfgenoegzaamheid en pretentie. Achter het aanhoudende gelach en de oppervlakkig ontspannen gezichten wekt de schilder geleidelijk een verontrustend gevoel, een ontwrichtende stroom op. Ze triggert een onbehagen in ons. Alles lijkt te perfect, te glad. Zelfs de overheersende kleur - dit beige dat het oker overneemt, gedepigmenteerd en vervaagd door een verdachte hallo van witheid - die haar visioenen verenigt, lijkt ons te waarschuwen dat er een gevaar schuilt in onze eigen acceptatie van een wereld die haar oppervlak wil gladstrijken om zichzelf toonbaar te maken, en dus: draaglijk. Chaos is niet ver weg, wachtend, loerend in de schaduwen buiten, waar onze ogen vermijden te zien.

We moeten denken aan Alfred Jarry's uitspraak: "Hoe meer ik een cirkel aanraak, hoe venijniger hij wordt". Met passie en flamboyantie dwingt Chloe Wise ons onszelf bloot te geven. Lachbuien veranderen in spanning. Tranen van vreugde veranderen in tranen. Onschuld loopt uit de hand. In een eerste persoonstekst beschrijft de kunstenaar de "vleeskleur" - historisch gebaseerd op Kaukasisch roze - van pleisters, de verbanden die je op je huid plakt om de wond niet meer te zien: "Tot nu toe hadden pleisters hun eigen generieke kleur - die van de Kaukasische huidskleur, een ziekelijk beige dat de huid van sommige mensen imiteert zonder erin te slagen hen ervan te overtuigen dat het huid is. [De pleister is een bedrieger, een namaakhuid die de rol van een korst moet spelen - de korst van de korst.

Ze gelooft dat beelden dezelfde valsheid kunnen oproepen: het maskeren, begraven van het ondraaglijke. Chloe Wise probeert onze blik door geleidelijk haar "perfect goede" schilderijen te ontrafelen. Elk schilderij wordt drager van meerdere betekenissen, van emoties die gedeeld, complex en werkelijk ervaren worden.

Georges de la Tour had kaarslicht nodig om de geheimen van het clair-obscur te onthullen, de intimiteit van een bestaan gestolen uit de nacht. Chloe Wise geeft de voorkeur aan een neutrale gloed, schijnbaar zonder scherppte, die geleidelijk de make-up en filters onthult die we onze ogen opleggen om ze beter te kunnen verblinden. Door deze kunstmatige aanpassingen te verwijderen, verandert het schilderij het verband in gedachten. Het stelt vragen waar het pijn doet, over de omvang van zijn heilige en vleselijke daad en over de chaotische wereld om ons heen, waarvan we de roep om orde voortdurend proberen te ontwijken.

De dichter René Char schreef dat "luciditeit de dichtstbijzijnde wond van de zon is". Het is de taak van de schilder om de andere kant van beelden te onthullen door zijn meest intieme, meest geheime visies te bieden. En zo leren we, net als Chloé Wise, opnieuw zien.

— Boris Bergmann, schrijver